

Schildpad Paddok heeft een probleem

“Hallo!” roept Paddok, “Wil iemand mij een duwtje geven?”

De paddenstoel kijkt verbaasd op. “Hoezo, een duwtje? Je hebt toch poten?”

De paddenstoel wil liever verder genieten van de zon. Hij heeft geen zin in praatjes met een gestrande schildpad.

“Het lukt me toch niet, daar ben ik zeker van”, zucht de schildpad.

“Hoezo? Zeker? Wanneer ben je ooit zeker van iets?”, vraagt de paddenstoel.

“Wanneer je al honderd keer geprobeerd hebt misschien”, dat klinkt als een deftig antwoord vindt Paddok.

“Honderd keer is niet zo veel hoor”, antwoordt de paddenstoel beslist.

“Vind ik wel. Heel erg veel. Veel te veel om op te tellen zelfs.”, zegt de schildpad.

“Niet waar. Ik heb wel duizend sporen in mijn hoed. Weet je dat maar twee sporen een paddenstoel worden? Toch heb ik alle duizend sporen zelf gemaakt. Duizend is veel meer dan honderd. Dus honderd is niet genoeg om echt zeker te zijn”, beslist de paddenstoel.

“Toch ben ik zeker. Ik heb echt alles geprobeerd. Te veel om op te noemen.”

Hij ademt diep in en uit en mompelt een paar lelijke woorden.

“Ik hoor je wel mompelen schildpad. De zon maakt me wel moe, maar niet doof.

Bedenk dan gewoon een nieuw trucje. Er is vast iets wat je nog niet geprobeerd hebt.”, besluit de paddenstoel.

De schildpad trekt zijn kop en zijn poten naar binnen.

Om na te denken.

Het is zalig in zijn schild.

Nu hoort hij de paddenstoel niet meer.

Nu ziet hij ook de buitenwereld niet meer.

Nadenken is fijn, zo in zijn schild.

Plots wordt op zijn schild geklopt.

“Dag eekhoorn, waarom klopt je op mijn schild?”, vraagt Paddok.

“De paddenstoel laat vragen of je al een nieuw trucje bedacht hebt?”, zegt de eekhoorn en verdwijnt snel in een boom.

De schildpad zucht. “Nagedacht, hmm, het was wel leuk zo in mijn schild. Maar heb ik nu echt nagedacht. Nagedacht als in de betekenis van ik bedenken iets nieuws?”

De paddenstoel spitst zijn oren. Hij is razend benieuwd maar wil dat vooral niet laten zien.

Roerloos blijft de schildpad liggen. Misschien moet hij gewoon leren omgaan met het probleem. De wereld draait ook verder zonder dat hij het probleem oplost.

“Ik doe gewoon alsof er niets aan de hand is paddenstoel. Lijkt dat jou een goed trucje?” vraagt de schildpad. Hij is fier op zichzelf dat hij dat bedacht heeft. Bij nader inzien heeft hij nog nooit helemaal zelf een trucje bedacht.

“Dat is zeker een stap in de goede richting”, antwoordt de paddenstoel. “Hoewel een echte stap in de goede richting wel erg moeilijk lijkt”, bedenkt hij, kijkend naar de schildpad.

Samen beslissen ze het probleem te negeren. De zon staat hoog aan de hemel.

“Pffft,” zucht de schildpad, “wie kan mij een slokje water brengen?”

De paddenstoel kijkt verbaasd op. “Hoezo, een slokje water. Ik sta hier met mijn voeten in het nat. Water genoeg zou ik zeggen.”

“Zie je wel, het ene praatje brengt het andere mee”, bedenkt de paddenstoel. “Zo krijgt ik nooit wat rust.”

“Het is wel moeilijk voor mij om aan het water te raken,” zegt de schildpad, “dat is toch wel duidelijk!”

“Tja,” mompelt de paddenstoel, “dat komt ervan als je je problemen negeert.”

“Bedenk dan een ander trucje”, stelt de paddenstoel voor en draait zijn hoed een beetje meer naar de zon. Wat is de hitte toch zalig.

De schildpad trekt zijn kop en zijn poten naar binnen.

Om na te denken.

Het is zalig in zijn schild.

Nu hoort hij de paddenstoel niet meer.

Nu ziet hij ook de buitenwereld niet meer.

Nadenken is fijn, zo in zijn schild.

Alleen de dorst verdwijnt niet meer.

De warmte van de zon wordt stilaan teveel in zijn schild.

Puffend steekt hij zijn kop weer uit zijn schild.

Zijn poten hangen slap van de warmte.

Dit probleem kan hij niet meer negeren.

“Misschien gaat het straks wel regenen? Of misschien komt straks een meisje langs die me helpt?” oppert de schildpad.

“Dat is best mogelijk.”, antwoordt de paddenstoel. “Maar als je zeker wil zijn, dan kun je best zelf een trucje bedenken.”

“Ja, een trucje bedenken. Dat was me daarnet ook gelukt”, denkt de schildpad.

“Maar als het trucje dan niet werkt, zoals met het negeren?”, vraagt Paddock onzeker.

“Dat is nou het leuke van zelf trucjes bedenken”, lacht de paddenstoel. “Je kunt er zoveel bedenken als je maar wil. Net zolang tot er eentje echt werkt. Ook al zijn er het meer dan duizend.”

“Hm, klinkt logisch, en trucjes bedenken is eigenlijk wel leuk”, zegt Paddock.

De schildpad trekt zijn kop en zijn poten naar binnen.

Om na te denken.

Het is zalig in zijn schild.

Nu hoort hij de paddenstoel niet meer.

Nu ziet hij ook de buitenwereld niet meer.

Maar hij denkt nu wel echt na.

Over de buitenwereld, en over zijn probleem.

Zijn dorst maakt zijn hoofd helemaal helder.

Hij denkt aan de beek hier vlakbij.

Hij denkt aan zijn schild dat glad en stevig is.

Hij denkt aan zijn poten die onnatuurlijk in de lucht hangen.

Hij strekt ze uit, eerst aan de ene kant, dan aan de andere.

Hij voelt zijn schild zachtjes wiegelen.

Nu bedenkt hij plots een nieuw trucje.

Harder en sneller strekt de schildpad beurtelings zijn poten uit.

Eerst aan de ene kant van zijn schild.

Dan aan de andere kant.

Het wiegen wordt sterker.

Het lijkt alsof het trucje deze keer wel zal werken.

Plots duizelt het onrustwekkend in zijn lijf.

Hij tuimelt hard heen en weer.

Hij voelt zijn schild kantelen.

Met een harde bons belandt hij op zijn buik.

Na een poos durft hij zijn kop uit zijn schild te steken.

De wereld ziet er weer normaal uit.

Zijn poten raken weer vaste grond.

Hij blinkt van trots dat hij zichzelf terug op de been kreeg.

Zijn benarde ondersteboven situatie had enkel het goede trucje nodig.

Na enkele pogingen is het toch gelukt!

Hij kreeg het voor elkaar.

Hij stapt tevreden op de beek af.

Nog nooit heeft het water zo fris gesmaakt.

“Dag paddenstoel”, zegt Paddok. “Ik wens je nog een mooie dag. Bedankt voor de tip van de trucjes.”

De paddenstoel draait zijn hoofd een klein beetje terug. Eigenlijk was het wel een leuk praatje vandaag. “Dag Paddok, tot nog eens!”

